Warszawska Deklaracja Edukacji Pijarskiej 2026

Warszawa, 23–25 października 2026 r.

Jako uczestnicy Pijarskiego Kongresu Edukacji „Nauczać – Głosić – Przemieniać", rozpoznajemy wezwanie do budowania wspólnoty zakorzenionej w Chrystusie. Chcemy wychowywać w duchu pobożności i nauki, łącząc troskę o integralny rozwój ucznia z formacją nas samych. Wspólna refleksja prowadzi nas do następujących przekonań.

NASZE WSPÓLNE PRZEKONANIA

Chrystus jest centrum wychowania pijarskiego. W Nim chcemy szukać źródła naszych działań. Wspólnota czerpie siłę z modlitwy i życia sakramentalnego, a wiarygodność wychowania zależy od bycia autentycznym świadkiem Jezusa Chrystusa i osobistego nawrócenia wychowawców.

Maryja, Matka Boża i Wychowawczyni, oraz św. Józef Kalasancjusz są naszymi przewodnikami. Wpatrzeni w Niepokalane Serce Maryi i czerpiąc z charyzmatu św. Józefa Kalasancjusza a także św. Pauli Montal uczymy się miłości, mądrości i wrażliwości na potrzeby drugiego człowieka oraz odpowiedzialności za własny rozwój.

Formacja jest potrzebą całej wspólnoty. Obejmuje nauczycieli, innych pracowników, uczniów i rodziny. Szczególnej troski wymaga formacja nauczycieli, ponieważ od ich postawy zależy integralne wychowanie młodego człowieka. Wychowanie to powinno prowadzić uczniów do życia według wartości ewangelicznych, aby byli zdolni czynić świat lepszym.

Wychowanie dokonuje się poprzez relacje osobowe. Chcemy budować wspólnotę uczniów, rodziców i pracowników opartą na godności osoby będącej dzieckiem Bożym, miłości, prawdzie i szacunku. Potrzebujemy uważności, czasu dla drugiego człowieka i konsekwentnego zapraszania go do wspólnego wzrastania. Wzajemna modlitwa, dostrzeganie dobra i radość ze wspólnego działania umacniają nasze więzi i budują poczucie wspólnoty.

Odpowiedzialności uczymy własnym przykładem i służbą. Wymagania kierowane do uczniów odnosimy również do siebie. Kształtujemy odpowiedzialność, powierzając uczniom konkretne zadania i ucząc ich ponoszenia konsekwencji własnych decyzji i działań. Proces ten wymaga wytrwałej współpracy z rodzicami, opartej na wzajemnym szacunku i akceptacji.

Przemiany świata wymagają otwartości i rozeznania. Chcemy rozumieć wpływ technologii na dzieci i młodzież, a zarazem stawiać im potrzebne granice. W centrum naszej uwagi pozostaje człowiek i jakość relacji z nim.

KIERUNKI WSPÓLNEGO DZIAŁANIA

Dlatego w najbliższych latach powinniśmy podejmować następujące działania:

- **Rozwijać wspólną formację.** Podjąć współpracę nad programem dla pracowników, uczniów i rodziców, z udziałem pijarów, sióstr pijarek i świeckich. Uzgadniać znaczenie używanych pojęć, strukturę formacji oraz praktyki i metody; wracać do oceny ich owoców.
- **Poszerzać współodpowiedzialność za duszpasterstwo.** Zapraszać uczniów i rodziców do zespołów duszpasterskich oraz angażować uczniów w życie wspólnoty. Dostrzegać i wykorzystywać bogactwo tego, co już istnieje w naszych środowiskach.
- **Tworzyć przestrzeń spotkania.** Znajdować czas dla uczniów także poza lekcjami i wzmacniać współpracę z rodzicami. Zaangażowanie nauczycieli planować z poszanowaniem ich życia rodzinnego.
- **Zaczynać od siebie.** Przyglądać się własnej konsekwencji, stabilności i odpowiedzialności. Powierzać uczniom konkretne zadania, wspierać ich sprawczość, towarzyszyć w uczeniu się odpowiedzialności i pamiętać o modlitwie za drugiego człowieka.
- **Wspólnie rozeznawać i wymieniać doświadczenia.** Rozmawiać o szansach i zagrożeniach związanych z technologią. Rozważyć wymiany międzyszkolne, w tym także międzynarodowe, uczniów i nauczycieli jako możliwość wzajemnego uczenia się i budowania więzi.

PYTANIA WYMAGAJĄCE DALSZEJ REFLEKSJI

Pozostają z nami pytania o to, jak docierać do osób niechętnych formacji i jak zachęcić je do uczestnictwa w Eucharystii oraz życiu sakramentalnym. Potrzebujemy dalszego namysłu nad strukturą i weryfikacją programu formacji. Także szanse i zagrożenia związane z technologią stanowią dla nas wyzwanie.

Podejmując te kierunki, chcemy wytrwale korzystać z możliwości, które już mamy, i odnajdywać radość w naszej posłudze wychowawczej. Wspólnotę pijarską budujemy przez codzienną obecność, współpracę i świadectwo życia.

MYŚL KOŃCOWA

Pragniemy **nauczać** – będąc uczniami Jezusa Chrystusa, **głosić** Jego słowo – tworząc wspólnotę i budując relacje, **przemieniać** – dając świadectwo własnym życiem w codziennej obecności wśród tych, do których zostaliśmy posłani.

